

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1207/2025
21.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Јасмине Васовић, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Новице Здравковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр. 32/23 од 13.12.2024. године и Вишег суда у Врању 2Кж1. бр.52/25 од 08.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 21.10.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Новице Здравковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр. 32/23 од 13.12.2024. године и Вишег суда у Врању 2Кж1. бр.52/25 од 08.07.2025. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К.бр. 32/23 од 13.12.2024. године поред окривљених ББ и ВВ, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и кривично дело противправно лишење слободе из члана 132. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 месеци, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржати у просторијама у којима станује, на тај начин што просторије у којима станује не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција без примене електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне

затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом одлучено је и о трошковима кривичног поступка на начин наведен у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Врању 2Кж1. бр.52/25 од 08.07.2025. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених ББ, адвоката Милене Миланов, окривљеног ВВ, адвоката Николе Илића и окр. АА, адвоката Новице Здравковића и пресуда Основног суда у Врању К.бр. 32/23 од 13.12.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Новица Здравковић због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде преиначи и окривљеног, у смислу одредбе члана 423. тачка 1) или тачка 2) Законика о кривичном поступку, ослободи од оптужбе или да побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд је на основу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, те након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Новице Здравковића је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а која повреда се по наводима браниоца огледа у чињеници да се кривична дела за која је окривљени АА оглашен кривим, искључују по принципу консумпције, будући да је поступање окривљеног ограничено само на ограничење слободе кретања оштећеног, те би могао одговорати само због кривичног дела противправно лишење слободе из става 132. став 1. Кривичног законика (КЗ), при чему је последица кривичног дела противправно лишење слободе консумирана последицом кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, те окривљени не може да одговара за оба кривична дела, а радња која му је стављена на терет у оквиру кривичног дела лака телесна повреда, представља само начин и средство извршења кривичног дела противправно лишење слободе, односно последицу овог кривичног дела.

Овакви наводи браниоца су по оцени Врховног суда оцењени као неосновани.

Из списка предмета произлази да се у конкретном случају не ради о привидном идеалном стицају по основу консумпције, обзиром да консумпција постоји само уколико је једно кривично дело садржано у другом или је њиме обухваћено, што у конкретној ситуацији није случај.

Наиме, радња извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ састоји се у nanoшењу лаке телесне повреде или нарушавању здравља оштећеног, а која повреда је нанета оружјем, опасним оруђем или другим средством подобним да тело тешко повреди или здравље тешко наруши, док се код кривичног дела противправно лишење слободе из члана 132. став 1. КЗ радња извршења састоји у противправном затварању, држању затвореног или на други начин противправном одузимању или ограничавању слободе кретања. Самим тим, радња извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. није обухваћена радњом извршења кривичног дела противправно лишење слободе из члана 132. став 1. КЗ, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Бранилац је у поднетом захтеву за заштиту законитости навео да је иста повреда учињена и тиме што изрека првостепене пресуде не садржи чињенице из којих произлази претходни договор за извршење кривичног дела, нити из предузетих радњи наведених у изреци пресуде произлази да је окривљени АА предузео било коју радњу усмерену на повређивање оштећеног, нити да је у тој радњи учествовао као саизвршилац, а који наводи од стране Врховног суда су оцењени као неосновани.

На наведену повреду закона одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде на страни 8. пасус 1. дао јасне разлоге које Врховни суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге упућује.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 439. тачка 1.) ЗКП која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања овако нумерисане повреде бранилац у захтеву наводи да је суд окривљеног огласио кривим на основу исказа оштећеног, занемарујући чињеницу да постоје разлике у садржини датих исказа оштећеног, док окривљени није вршио никакву измену у својој одбрани, доводећи тиме у питање истинитост исказа оштећеног који је чак четири дана пре критичног догађаја задобио готово идентичне повреде, те да нису правилно утврђене чињенице које се односе на извршење овог кривичног дела, при чему из изјаве оштећеног ни не произлази да је окривљени АА на било који начин предузео било коју радњу усмерену на nanoшење телесних повреда оштећеном нити да је допринео извршењу предметног кривичног дела, а којим наводима бранилац суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и учињену повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, Врховни суд је захтев браниоца окривљеног, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из наведених разлога Врховни суд је на основу члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић,с.р.**

**Председник већа – судија
Татјана Вуковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић